

דברי פריצה

ריבה אביעד

ב-1 במאי 2012 אני מסיימת 47 שנות עבודה בתחום חינוך מבוגרים בתפקידים שונים ובמגוון רב מאוד של מוסדות: החל ממורה מן המניין באולפנים לעברית וכלה בתפקיד מנהלת האגף לחינוך מבוגרים (מ"מ), החל מהוראה באוניברסיטה העברית בירושלים ואוניברסיטת תל אביב וכלה בהוראה באוניברסיטת קולגייט שבצפון מדינת ניו יורק. העבודה המשמעותית ביותר שעסקתי בה, להוציא ניהול האגף בשלוש השנים האחרונות, הייתה הנחלת הלשון העברית. המגע הבלתי אמצעי עם עולים זה-מקרוב-באו - קצת מבולבלים, קצת אבודים, מחפשים את דרכם בארצם החדשה; התחושה של שותפות ביצירת חברה חדשה, של קיבוץ גלויות, ואם יסולחו לי המילים 'הגבוהות': הקניית (לא הוראת) השפה, הקניית 'מיומנויות הישרדות', משמע השפה היומיומית הדבורה והכתובה, יחד עם 'מיומנויות ההתחברות': החיבור לארץ, לנופיה, לעברה, לעתידה - כל אלה היו לי סם חיים מקצועי שלו התמכרתי, פשוטו כמשמעו.

על כן אני אסירת תודה וגאה על כך שגיליון זה של הד האולפן, ביטאון המורים מנחילי הלשון, בא לציין את פרישתי מן המערכת. יש בכך משום סגירת מעגל מקצועי.

הד האולפן, החל מן הגיליון הראשון, היה בשבילי אמצעי מרכזי להתפתחות המקצועית, כלי עבודה ראשון במעלה - ממנו למדתי, ובו השתמשתי כדי ללמד אחרים ולשתף אחרים בתובנות מקצועיות שרכשתי וברעיונות שעלו במוחי הקודם.

המשך קיומו של הד האולפן תלוי אך ורק בנו - הכותבים והקוראים. אם לא נשכיל להפוך ביטאון זה לבמה מרכזית להחלפת דעות, למסגרת דינמית להוראה וללמידה, לכלי מרכזי בגיבוש הזהות המקצועית שלנו, לפרסום שקוראים בו, מעללים בו, לומדים ממנו, משתפים באמצעותו אחרים בידע וברעיונות - הביטאון יאבד פשוטו כמשמעו, ואיתו יאבד חלק משמעותי של זהותנו המקצועית.

בשנת 1923 אמר חיים נחמן ביאליק:

הבה אגיד לכם מה שבלבי מיד ובל י עקיפים:

אילו ניתנו כל החטאים הלאומיים שלנו בכף אחת וחטא הלשון בכף שכנגדה - הוא מכריע את כולם. עוון פלילי הוא, אין לו כפרה. לא אהיה כמגזים באומרי: אותו יום שנעקר כוח היצירה העברית מבית חייו ובא לדור בלשונות נוכחיות דירת קבע - אותו יום קשה בעיני משני החורבנות גם יחד. שקול הוא בעיני כיום של סילוק שכינה מישראל. עם שהפר את ברית הלשון, תמהני אם יש לו תקנה עוד. את הקדושה שבבריתות הפר. נתק ניתק בידו את הקשר האחרון שבין שכינתו ורוח קודשו. לכל יש תמורה, חוץ מן הלשון.

רגע לפני ש'החגיגה [המקצועית] נגמרת, כיבוי אורות, החצוצרה אומרת שלום לכינורות, אשמורת תיכונה נושקת לשלישית, אני רוצה להודות לכם על שנים רבות של שיתוף פעולה, של עבודה פורייה משותפת, של יצירה שהד האולפן הוא רק ביטוי אחד שלה, ולאחל לכם ולכל העוסקים במלאכה המשך עבודה ללא לאות לקיום 'ברית הלשון', הצלחה רבה ועבודה פורייה ומלאת סיפוק.

ובאשר לי, אני מתכוונת 'לקום מחר בבוקר עם שיר חדש בלב, לשיר אותו בכוח, לשיר אותו בכאב, לשמוע חלילים ברוח החופשית, ולהתחיל מבראשית...'